

GRIMOIRE

DE GODEN VAN MORGEN

Een verhaal van Balcaen Dimitri
Redactie door Petra Doom

**AAN DE 1 OP 5 JONGEREN DIE
WORSTELN MET ZICHZELF**

“Ook jullie kunnen helden zijn!”

INHOUDSTAFEL

0	Proloog	1
1	Thuiskomst	5
2	Janker	19
3	Asgaard	37
4	Het Hof van Freyja	49
5	Gulon	69
6	Folkvangr	85
7	Het Wyrmennest	97
8	De Bron van Urd	113
9	Verhalen in het duister	129
10	Het zwaard van Vidar	141
11	Klopjacht	151
12	Bekentenis	167
13	Het hazenpad	179
14	Het pact	183
15	Spooklicht	191
16	De kunst van de afleiding	197
17	Tussen haat en liefde	203
18	Tristans keuze	207
19	De laatste strijd	215
20	Vergiffenis	223
21	Afscheid	227
X	Epiloog	231

O

PROLOOG

'Dit lijkt me geen goed idee.'

Iedereen bleef staan. Er kraakte een plank onder Finns voeten. Het klonk niet harder dan een piepend muisje, maar het was genoeg om iedereen de stuipen op het lijf te jagen.

Pas toen het weer stil was, durfden ze naar beneden te kijken. Gwen stond als enige nog onderaan de trap.

'Ja, dat heb je al vaak genoeg gezegd, Gwen,' siste Finn terug.

Hij had hen al zo ver gekregen. Nu hun einddoel in zicht was, was hij niet van plan om het op te geven.

'Misschien heeft Gwen een punt,' fluisterde Emma. 'Ja, wat als ze ons betrappen?' vroeg Tristan. De angst in zijn stem was duidelijk te horen.

Finn keek verlangend naar boven. De zolder was de enige plek in het gebouw die ze nog niet hadden verkend. Nu was niet het moment om aan de gevolgen te denken.

'Wie zou ons moeten betrappen? Iedereen slaapt. Tenzij we zoveel lawaai blijven maken. Dan kunnen we het verder wel vergeten.'

Gwen bleef aarzelen.

'Alsjeblieft, Gwen. Denk aan het pact. Kom gewoon mee,' zei S...



De hele zolderkamer baadde in een licht dat vanuit het niets was verschenen.

'Wat is dat?' vroeg Emma. 'Het lijkt te gloeien.'

Zonder dat ze het merkten, viel de deur van de zolderkamer achter hen in het slot. Met half dichtgeknepen ogen staarden de kinderen naar de bron van het licht. Als motten tot een lamp werden ze aangetrokken. Wegkijken was onmogelijk.

Diep in de kern van de gloed begon iets vorm te krijgen.

'Is dat... een boek?' vroeg Emma.

'Ik ga kijken,' zei hij vastberaden.

'Nee, Finn! Niet doen!' riep Gwen.

Maar het was al te laat.



Knipperend opende Finn zijn ogen.

Hoe lang had hij het bewustzijn verloren? Seconden? Minuten? In ieder geval was het lang genoeg om de zolder in lichterlaaie te zetten.

Met veel moeite slaagde hij erin om rond te kijken. Zijn vrienden lagen verspreid door de kamer. Hoewel de vlammen zich volop aan het vermenigvuldigen waren, leek elk van hen ongedeerd te zijn.

'Wakker worden,' wilde hij roepen, maar de woorden kwamen nauwelijks uit zijn keel.

Nu pas merkte hij vanuit zijn ooghoek een beweging op. Misschien had iemand de vlammen opgemerkt, en

kwam die hen nu redden?

Het was een jonge vrouw, of toch in elk geval het silhouet. Waar haar vormen hoorden te zijn, was alleen een sterrenhemel, die danste voor Finns ogen, en waar haar haren hoorden te zijn, groeiden takken alle kanten op.

De schim keek Finn aan. Angstig deed hij alsof hij nog steeds bewusteloos was. Het wezen leek hem geen aandacht te schenken. Haar blik was op het licht gericht.

Ze stapte er recht op af. De vlammen deerden haar niet. Finn kon nog net zien hoe ze het boek vastgreep.

Alles veranderde. De zolderkamer verdween. Finn, zijn vrienden en de schim bleven achter in een witte ruimte.

Ook zijn vrienden werden met de seconde vager. Hij kon alleen hun stemmen nog horen. Ze herhaalden telkens weer hetzelfde. Maar hoe kon dat? Ze waren toch bewusteloos?

'Het zijn hun laatste gedachten,' zei een stem, die alleen van de schim kon zijn.

Hun laatste gedachten. Dat klonk zo onheilspellend. Finn rilde van angst. De schim had antwoord gegeven op een vraag die hij alleen in zijn hoofd had gesteld. Waren dit dan misschien ook *zijn* laatste gedachten?

'Het licht! Het licht was zo fel!'

Wakker worden.

'Ik wou dat ik veilig was.'

Tijd om op te staan.

'Zal ik ooit nog bloemen zien bloeien?'

We zijn er bijna.

'Is dit doodgaan?'

Hoort hij ons nu echt niet?

'Was ik maar niet hier...'

W
A
K
K
E
R

W
O
R
D
E
N

!

1

THUISKOMST

Finn schoot wakker.

'Eindelijk! Ik dacht dat je zou blijven snurken,' zei zijn vader.

'Wat is er?' vroeg Finn, nog half in dromenland.

'We zijn er bijna!' zei zijn moeder enthousiast.

'Bijna waar?'

Met veel moeite hief hij zijn hoofd op. Zijn nek deed pijn door de houding waarin hij in slaap was gevallen. Het ritmisch gehobbel van de auto en de beelden van bossen en bergen die aan hem voorbijtrokken, hadden slaapverwekkend gewerkt.

Het hielp ook niet dat hij deze route al ontelbare keren had genomen. Zo vaak dat hij de schoonheid er bijna niet meer van zag. Neverycken was een trekpleister voor toeristen. Ze kwamen van over de hele wereld om deze oase van groen te midden van de beschaafde wereld te ontdekken.

'Thuis, Finn, eindelijk thuis,' zei zijn moeder. Ze wist maar al te goed hoe haar zoon eraan toe was vlak na het wakker worden.

Thuis? dacht Finn.

Vroeger misschien. Maar dat was nu al meer dan anderhalf jaar geleden.

Na alles dat ze daarvóór al samen hadden meegemaakt,

was de brand de laatste druppel geweest. Zowel zijn moeder als zijn vader hadden zich daarna niet meer veilig gevoeld in Neverycken.

Toen zijn moeder de kans had gekregen om een B&B in de stad te runnen, hadden zijn ouders geen moment gearzeld. Ze hadden hun koffers niet snel genoeg kunnen pakken. Heel even had het geleken alsof alles weer goed zou komen

Zowel zijn moeder als zijn vader bleven ongelukkig in de stad. Dat kon zelfs een kind als Finn zien. Het enige wat hen op de been hield, was dat ze er voor elkaar waren. De weinige goede herinneringen die Finn aan de stad had, gingen over de kleine momenten waarop ze elkaar steunden.

Het was geen al te grote verrassing toen zijn moeder na anderhalf jaar vertelde dat ze haar ontslag had ingediend. Ze wilde naar 'huis'. Finns vader wilde meteen met haar mee.

Het hotel in Neverycken voelde voor hen nog steeds als thuis. Ze waren er al die tijd niet in geslaagd om het te verkopen. Finn vermoedde dat dat meer aan zijn ouders lag dan aan het mooie gebouw. Ze hadden het hotel samen geopend toen ze nog jong waren. Daar waren ze getrouwd. Daar waren ze voor het eerst ouders geworden. Daar hadden ze hun mooiste en hun droevigste momenten gedeeld.

Finn deelde hun voorliefde voor Neverycken niet. Waar zijn thuis lag, wist hij niet. Het was niet in de stad, maar ook niet in Neverycken. Thuis was een plek die hij nog moest ontdekken.

Maar als hij tussen die twee moest kiezen, dan was de

keuze gauw gemaakt. Hij zou altijd de plek kiezen waar zijn vrienden waren.

Uit een binnenzak verscheen zijn smartphone. Een snelle blik op het scherm bevestigde waar hij al bang voor was geweest. Geen bereik. Daarover had hij in de stad tenminste nooit te klagen gehad. Hij zou moeten wachten tot hij zijn vrienden weer in het echt kon zien.

Terwijl Finn de minuten aftelde tot hij weer bij hen kon zijn, staarde hij verveeld uit het raam. Zijn ouders waren aan het meezingen met een of andere muzikale klassieker. Aan hen had hij dus ook niet veel.

Hij begon op te sommen wat er zou komen. Het oude tankstation, de brug over de rivier, de omgevallen eik, het militair kerkhof...

'Hé, mam, pap, mag ik er hier al uit?'

Zijn vader stopte met onbeschaamd vals zingen en keek om zich heen.

'Het oorlogskerkhof? Waarom zou je daarheen willen? Denk maar niet dat ik je cijfer voor geschiedenis vergeten ben!' antwoordde hij.

'Ik wil graag door het bos lopen. Het is al zo lang geleden. En trouwens, ik kan zo een heel eind afsnijden. Wie weet ben ik nog voor jullie thuis!'

'Dat betwijfel ik,' zei zijn moeder.

'Onderschat niet hoe snel mijn jonge benen zijn!' antwoordde Finn.

Zijn beide ouders moesten grijnzen. Dat was een goed teken.

'Wat denk je?' vroeg zijn vader.

Zijn moeder aarzelde. 'Is het wel veilig?'

'Hij kent het bos beter dan wij,' zei zijn vader.

Ze wisselden een blik uit, zoals alleen ouders dat konden. Voor Finn was dat nog steeds een geheime taal die bestond uit gefronste wenkbrauwen en vreemde knikjes met hun hoofd.

'Goed dan,' gaf zijn moeder toe.

Finn probeerde zijn grijns te verbergen. Alle slaap en verveling verlieten hem.

'Maar...'

Er is altijd een maar...

'Zorg ervoor dat je op een redelijk uur thuis bent. De laatste spullen op je kamer moeten nog ingeruimd worden. Afgesproken?'

Finn wist dat het uitpakken alleen een excuus was om haar bezorgdheid te verbergen.

Alles moeten uitpakken, was niet echt iets waar hij naar uitkeek. Maar op dit moment zou hij met alles ingestemd hebben, zolang hij maar aan de auto kon ontsnappen.

'Ja, natuurlijk!'

Op het laatste nippertje zette Finns vader de richtingaanwijzer aan en sloegen ze het zijweggetje in. Tegenwoordig werd het kerkhof niet vaak meer bezocht. De mensen die de oorlog hadden meegemaakt, begonnen langzamerhand te verdwijnen, en met hen verdween ook de gedachte aan de soldaten die hun leven hadden gegeven voor het vaderland.

Alleen op bepaalde feestdagen kwamen de toeristen nog met busladingen hiernaartoe. Verder kwamen hier vooral lokale scholen. Zo mocht Finn jaarlijks een bezoek verwachten aan deze plek. Een vooruitzicht dat gelukkig nog veraf leek aan het begin van de zomervakantie.

Ze stopten op de verlaten parking en zijn vader

ontgrendelde het kinderslot.

'Voorzichtig zijn.'

'En niet te laat!' herhaalde zijn moeder nog een keer.

Finns deur vloog open. Met een sprong was hij de auto uit. Zijn ouders hoorden hem nog net 'beloofd!' roepen.

Terwijl de autodeur achter hem dichtviel, rende Finn al naar het pad dat langs het kerkhof liep. Voor zover zijn ouders wisten, zou die wandelroute hem rechtstreeks naar Neverycken brengen. Hij keek nog een laatste keer om en zwaaide. Hij zag hoe bezorgd zijn ouders hem nakeken. Heel even aarzelde hij. Na wat er met *haar* was gebeurd, begreep hij waarom ze zich zo voelden. Dat maakte het alleen maar moeilijker om tegen hen te liegen.

Toch bleef hij de auto gewoon nakijken tot die volledig uit het zicht verdwenen was. Daarna keek Finn voor alle zekerheid nog een laatste keer in het rond, tot hij er honderd procent van overtuigd was dat er niemand meer in de buurt was.

Hij sloot zijn ogen. Aan zijn voeten begonnen enkele bladeren op te waaien. Al vlug wapperden zijn t-shirt en haren mee. Stof was hij, en tot stof keerde hij weder.

Een fractie van een seconde later stond Finn op één van de vele heuveltoppen die rondom Neverycken lagen. Van hieruit had hij een overzicht over de hele streek. Heel even dacht hij zelfs de auto van zijn ouders in de verte te zien, maar zijn aandacht was bij de stad.

Voor zover hij kon zien, was er tot zijn opluchting weinig veranderd in de tijd waarin hij weg was geweest. Hier en daar stond er misschien een boom meer of minder, maar alle belangrijke dingen waren er nog steeds.

Met een stap vooruit verdween Finn opnieuw. Deze

keer verscheen hij weer bij een grote spar, aan de rand van een kabbelend beekje. Vastberaden kroop Finn onder de laaghangende takken van de boom.

Zoals hij had gehoopt, lagen de schatten uit hun jeugd er nog steeds. Daar was Emma's kleine boekje vol zelfgeschreven gedichten (die Finn maar niks vond). Gwen had één van haar oude knuffels achtergelaten, in een plastic zak. Ze deed alsof ze te oud was voor haar mollige eenhoorn, maar kon er toch geen afscheid van nemen. En dan was er nog het stoffen zakje.

Finn maakte het open. Met een grijns bekeek hij de stenenverzameling die Tristan had aangelegd. Het waren er heel wat meer dan Finn zich herinnerde. Dat was goed nieuws. Het betekende dat ze deze plek nog niet vergeten waren.

Finns schatten lagen er niet meer. Hij had ze met zich meegenomen toen hij nog vreesde dat hij hier nooit meer zou terugkomen. Nu hij terug was, moest hij ook iets achterlaten. Uit zijn binnenzak haalde hij het geschenk dat hij had meegebracht.

Voorzichtig zette hij het lijstje bij de andere schatten. Het was een foto die ze met zijn allen hadden genomen, enkele weken voor de brand. Toen was iedereen nog relatief zorgeloos geweest.

Finn zuchtte. Hij wist dat het tijd was om terug te keren naar de plek van de brand. Alleen daar zou hij antwoorden kunnen vinden op de vragen die hem sindsdien dwarszaten.

De gedachte was nog niet uit zijn hoofd verdwenen of Finn stond al tussen de restanten van een bouwvallig herenhuis.

Zonnewende.

Die verdomde instelling.

Sommige delen van het gebouw waren bewaard gebleven, maar de brand had zijn werk goed genoeg gedaan om het pand onbewoonbaar te laten verklaren. Met tijd en geld zou het misschien mogelijk zijn geweest om de schade te herstellen, maar het had de directie aan beide ontbroken, waardoor ze het faillissement hadden moeten aanvragen.

Dit was de plek waar hij zijn echte vrienden had leren kennen. Al zijn vroegere vrienden hadden hem in de steek gelaten zodra ze hoorden dat hij hierheen ging. Ze hadden niet begrepen wat er met hem aan de hand was en hadden besloten dat hem dieper de put induwen de makkelijkste manier was om ermee om te gaan.

Destijds had dat hem alleen maar dieper in de put geduwd, maar nu was hij er blij om. Als ze al niet om konden met zijn problemen van toen, hoe zouden ze dan gereageerd hebben op onverklaarbare branden en teleportatie?

Finn trok zich niets aan van de vele borden met waarschuwingen voor instortingsgevaar, en zocht zich een weg door de bouwval. Het hielp dat hij en zijn vrienden meesters waren geweest in geheime nachtelijke uitstapjes. Het hielp nog meer dat het grootste deel van het oude herenhuis was weggeteerd door de vlammen.

Hij kon nog steeds niet geloven dat iedereen levend uit het gebouw was geraakt. De brandweermannen die hen onder het puin vandaan hadden gehaald, hadden het ook al een wonder genoemd. Daar leek het steeds meer op.

Hoewel Finn zich alleen nog flarden van die avond

kon herinneren, bleef de gedachte aan de sterrenvrouw hem helder bij. Maar er moest toch meer gebeurd zijn die nacht? Het kon geen toeval zijn dat hij zo kort na de brand had ontdekt dat dat hij met een simpele gedachte kon gaan en staan waar hij wilde?

Finn bleef staan op de plek waar de piepende trap was geweest. Nu was er alleen nog een gapend gat. Onbewust hadden zijn voeten hem hierheen gebracht, terwijl hij in diepe gedachten verzonken was. Hoewel de trap er niet meer was, was een klein stukje van de zolder gespaard gebleven. Precies de plek waar het boek was verschenen. Als er antwoorden waren, dan zou hij die daar vinden.

Hoe nieuwsgierig Finn ook was, toch aarzelde hij. Hij had dit al veel eerder moeten doen, maar hij was bang geweest voor wat hij zou vinden. Nu hij zo dichtbij was, moest hij doorzetten. Wat hem ook te wachten stond.

Hij sloot zijn ogen en verdween.

De wind blies door zijn haren. Van het dak was niets meer over. Zelfs als het boek er nog lag, zou het in een verschrikkelijke toestand zijn door het vuur, de wind en de regen.

De planken kraakten onder Finns voeten. Heel even voelde hij zich weer de jongen die zijn vrienden naar hun noodlot wilde meesleuren.

Finn dwong zichzelf om diep adem te halen.

Toen pas durfde hij zijn ogen te openen.

Het stukje zolder was precies zoals hij het zich herinnerde. Dat was op zich al vreemd, want nergens was een teken te zien dat de vlammen hun werk hadden gedaan.

Wat nog vreemder was, was dat er van het boek niets

te bespeuren viel. Zelfs geen hoopje as om aan te tonen waar het in vlammen was opgegaan.

Veel zin had het niet om te blijven zoeken en hoe langer hij boven bleef, hoe meer Finn het gevoel kreeg dat hij het lot aan het tarten was. De vloerplanken begonnen meer en meer door te zakken. Hij stond op het punt om terug naar beneden te gaan, toen hij plotseling stemmen hoorde.

Wie kon dat zijn? Zelfs toen Zonnewende nog open was geweest, waren mensen hier zelden vrijwillig gekomen. En na de brand meed iedereen deze plek als de pest.

Voorzichtig liep hij naar de rand van het wankel platform. Dankzij de ingestorte muur kon hij de hele omgeving zien. Hij maakte de fout om naar beneden te kijken. Daar lag een deel van het puin waaronder de brandweermannen hen hadden gevonden. Van hieruit leek het onmogelijk dat iemand zo'n val kon overleven. Laat staan een groep kinderen!

We hadden dood kunnen zijn.

Finn drong de akelige gedachte weg, toen hij de stemmen weer hoorde. Ze klonken hem bekend in de oren.

Dat kan toch niet?

Onmiddellijk wervelde Finn terug naar de inkom. Hij had net zo makkelijk meteen buiten kunnen verschijnen, maar hij wilde zijn talent voorlopig voor zichzelf houden. Als hij het bekend maakte, dan zou hij met de gevolgen moeten omgaan. En dat wilde hij zo lang mogelijk uitstellen.

Hier klonken de stemmen veel dichterbij. Hij wrong

de kapotte deur open en liep naar buiten, waar hij oog in oog stond met zijn vrienden, die net uit het bos kwamen.

'Finn?' vroeg Gwen.

Terwijl Gwen zo te zien haar ogen niet kon geloven, worstelde Finn om de woorden te vinden die zijn aanwezigheid zouden verklaren. Gelukkig bleek dat helemaal niet nodig. Gwen vloog hem in de armen.

Ze was geen haar veranderd.

Gwen had nog altijd haar oranje, wollen muts op, ook al stond de zomer voor de deur. Haar grote bos donkere krullen probeerde langs alle kanten aan het hoofddekseel te ontsnappen. Ze droeg één van haar vele overalls. Deze was groen, een kleur die de vlekken van haar werk in de tuin mooi verborg.

Ze glimlachte haar parelwitte tanden bloot, die des te meer opvielen door haar donkere huid. Het kostte haar duidelijk moeite om haar tranen van geluk terug te dringen. Finn zou het haar niet kwalijk genomen hebben. Ze had het altijd al moeilijk gehad om vrienden te maken. De weinige die ze had, wilde ze dan ook absoluut niet verliezen.

'Finn! Wa... Wat doe jij hier?' vroeg Tristan verbaasd. Ook hij kwam op Finn af. In plaats van een omhelzing hield hij het bij een uitgestoken hand, al was het maar omdat Gwen niet wilde loslaten.

Terwijl Finn zijn vriend de hand schudde, bekeek hij hem van boven tot beneden. Hij was zeker een kop groter geworden. De jongen die eerst mollig was geweest, leek nu spieren te hebben gekregen. Zelfs zijn stem klonk een beetje dieper.

Maar Finn zag dat die veranderingen maar oppervlakkig

waren. De blik in Tristans ogen was nog altijd even onzeker als de dag waarop ze elkaar voor het eerst ontmoet hadden. Zelfs zijn handdruk voelde ondanks de nieuwe spierbundels zwakjes aan.

Als kers op de taart droeg hij nog steeds de kleren die zijn moeder dagelijks voor hem klaarlegde: een overhemd met een effen trui erboven. Daaronder droeg hij zoals altijd een nette broek, die je amper kon zien achter de flappen van het hemd. Die bleven op de een of andere manier nooit zitten waar ze hoorden.

'Hadden we niet afgesproken op het dorpsplein?' vroeg Emma, iets killer dan de anderen.

Finn en Emma hadden geen hechte band. Ze waren vooral vrienden omdat ze allebei bevriend waren met Gwen en Tristan.

Hoewel ze tenger was, straalde Emma overtuiging uit. Met haar strenge, grijsblauwe ogen staarde ze Finn aan. Terwijl ze op antwoord wachtte, veegde ze een rode lok van voor haar gezicht weg. De zomerzon had haar sproetjes doen toenemen. Haar gele, geruite jurk met een wit kraagje wapperde in de wind.

'Oh,' zei Finn, terwijl hij een uitvlucht probeerde te bedenken. 'We waren iets vroeger en ik kon jullie niet bereiken. Dus besloot ik hierheen te komen om herinneringen op te halen. Blijkbaar hadden jullie hetzelfde idee.'

De drie anderen wisselden heel kort een blik, voor ze gelijktijdig knikten.

'Klopt!' mompelde Gwen tegen Finns borstkas. Om de een of andere reden wilde ze hem nog steeds niet loslaten. De hele situatie voelde ongemakkelijk, maar hij

had hen al meer dan een jaar niet meer gezien. Natuurlijk zou hun vriendschap niet meer zijn zoals voorheen.

'Hé, wat denken jullie ervan als we eerst na...'

Finns plan om hen mee te nemen naar de spar, in de hoop om zo hun oude gevoelens van vriendschap terug te brengen, werd onderbroken door een vreemde lichtflits, net achter zijn vrienden.

'Zagen jullie dat ook?' vroeg hij.

Even abrupt als ze hem in de armen was gevlogen, liet Gwen hem weer los. Samen met de anderen keek ze richting het woud.

'Waar heb je het over?' vroeg Emma.

'Die lichtflits! Vlak achter jullie!'

'Geen idee wat je bedoelt,' zei Tristan. 'En jij dan, Gwen?'

Gwen aarzelde. Finn zag hoe haar ogen heel even in de richting van Tristan en Emma flitsten.

'Ik zou niet weten waar je het over hebt,' zei ze uiteindelijk.

Finn was niet overtuigd. Zonder iets te zeggen liep hij hen voorbij.

'Finn, doe niet zo vreemd. Het was gewoon de dalende zon tussen de bomen,' zei Emma geërgerd.

Haar woorden hielden hem niet tegen. Integendeel, ze spoorden hem aan om verder op onderzoek te gaan. Finn wist zelf niet wat hij zocht, maar hun gedrag was te vreemd om zomaar te negeren.

Finn schrok toen hij plotseling een hand op zijn schouder voelde. Bijna wervelde hij instinctief weg, maar toen hij zag dat het Gwen was, kon hij zich nog net inhouden.

'Finn, daar is heus niets,' zei ze met een serieuze blik.

Anderhalf jaar geleden zou dat goed genoeg zijn geweest. Waarom geloofde hij haar dan nu niet?

'De zon is aan het dalen', zei ze. 'Kijk hoe laat het al is. Je weet hoe je ouders zijn. Ze zijn vast bezorgd. Laten we naar huis gaan.'

Finn keek op zijn smartphone. Gwen had gelijk. De tijd was voorbijgevlogen. Had hij echt zoveel tijd doorgebracht op de zolder? Of was dit weer iets vreemds, dat hij aan de lijst van mysteries moest toevoegen?

Hij schudde zijn hoofd, in de hoop dat dat alles op een rijtje zou zetten. Veel haalde het niet uit. Het was een lange dag geweest en hij had zijn dutje in de auto niet kunnen afmaken.

'Sorry, ik weet niet wat ik heb. Laten we maar gaan, voor ik op mijn donder krijg.'

Gwen glimlachte weer.

'Kom! Dan vertel ik je onderweg alles dat je gemist hebt in Neverycken!' zei ze, en ze dartelde naar de anderen.

Finn volgde haar op de voet, maar kon het toch niet laten om nog eens om te kijken. Wat ze ook zeiden, hij had iets gezien. Maar nu was er niets.

Niets, behalve dan die vreemde eekhoorn die hem in de gaten hield vanuit de oude eikenboom.

2

JANKER

Dit is een droom.

Finn wist dat het een droom was, omdat hij dezelfde droom al zo vaak had gehad sinds de brand. Maar dat maakte het er niet minder eng op.

Keer op keer stond Finn verstijfd in het midden van een diepe krater. In de verte zag hij marmeren torens instorten. Rondom hem was er niets overeind gebleven. Behalve dan die ene persoon.

Een man of een vrouw, Finn wist het niet zeker. Terwijl hij of zij overeind krabbelde, kon Finn alleen maar zien hoe zware brandwonden zijn of haar hele lichaam hadden toegetakeld. Moeizaam ging een arm omhoog. Met uitgestoken vinger wees het brandslachtoffer beschuldigend naar Finn.

'Jij! Jij hebt dit gedaan! Dit is jouw schuld!' riep een krakende stem.

Twee ogen vol haat starden hem aan. De arm viel naar beneden. Gedreven door woede strompelde het slachtoffer op Finn af.

Dit gedeelte vervulde hem altijd met angst, ook al wist hij dat hij nu elk moment wakker kon worden.

Deze keer ging het net een beetje anders: nog voor de persoon bij Finn was, sprong een eekhoorn tussen hen in. De schok was genoeg om Finn een paar tellen vroeger te

laten wakker worden.

Er waren drie nachten verstreken sinds Finns terugkomst in Neverycken. Hoewel dit de eerste keer was dat hij droomde over de eekhoorn, had hij hem overdag vaak genoeg gezien. Waar hij en zijn vrienden ook gingen, daar was het beest. In het begin had hij nog geprobeerd om de anderen erop te wijzen, maar zij dachten gewoon dat het telkens een andere eekhoorn was. Er zaten er genoeg in het woud. Maar Finn was er rotsvast van overtuigd dat het elke keer hetzelfde dier was.

Terwijl het nare beeld van het knaagdier langzaam uit zijn hoofd verdween, keek hij rond in zijn oude kamer.

De inrichting verschilde nauwelijks van hoe die was geweest voor ze naar de grote stad waren vertrokken. Naar Finns mening stonden er net iets te veel spullen die te kinderachtig waren voor een jongen van bijna twaalf. Dat had hij volgens zijn ouders aan zichzelf te danken. Doordat hij uiteindelijk toch te laat was thuisgekomen, hadden ze alles neergezet zoals ze het zich herinnerden.

Ooit zal ik alles wel eens opruimen, beloofde Finn aan zichzelf. Nu had hij daar geen tijd voor. Hij had belangrijkere dingen te doen, zoals het bos verkennen met zijn vrienden.

De afgelopen drie dagen waren ze erin geslaagd om de draad van hun vriendschap weer op te pakken.

En toch...

Toch voelde het anders. Misschien was het omdat ze aan de rand van de puberteit stonden? Dat zou ongetwijfeld veranderingen met zich mee brengen, maar nee, hij geloofde niet dat dat het was.

Hij zag hen elke dag, maar altijd was het korter dan